

The Perfect One
Verjaagd

The Perfect One
Verjaagd

Maartje van Houwelingen

Auteur: Maartje van Houwelingen

Coverontwerp: Jip Cremers

ISBN: 9789464058420

© Maartje van Houwelingen, Young Boss Publishers 2020

Mels betoog klonk alsof hij een liefdesverklaring probeerde af te leggen waar hij helemaal niet achter stond. Sterker nog, hij stond op het punt om zijn beheersing te verliezen. Heel even leek het erop dat hij alle verborgen woede, angst, pijn en droefheid van de afgelopen maanden eruit zou gooien, maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan veegde hij zijn bezwete gezicht schoon met een zakdoek en nam een slokje water. Daarna stond hij een paar seconden doodstil achter zijn standaard.

Met zo mogelijk nog minder emotie dan aan het begin van zijn toespraak, sprak hij de laatste zin uit.

“Ik verklaar Yulie Korten hierbij voor levenslang verbannen uit Laetus.”

Hoofdstuk 1

Yulie sloot haar ogen.

"Wat?" stamelde ze.

Beveiligingsmensen marcheerden de kamer binnen en dwongen haar op te staan.

"Wat? Ik snap het niet! Wat is er aan de hand?"

"Je bent verbannen!" riep Chora, die inmiddels naar haar toe was gelopen.

"Verdrijf!"

"Stop! Wat?!" Yulie rukte zich los uit de armen van de beveiliging en liep op Mel af, maar die werd inmiddels al door zijn eigen beveiliging terug naar het Leidershof gebracht. Hij sleepte met zijn voeten over de grond, liet zijn hoofd hangen en huilde.

"Hé!" schreeuwde Yulie. "Mel! Is dit... Wat is dit? Is dit de volgende poging? Waarom wist ik hier niets van?"

Mel reageerde niet, in zijn plaats snauwde Chora haar toe: "Dit is geen ontsnapping, Yulie. Dit is traditie."

Yulie hapte naar lucht. *Dit is geen ontsnapping. Dit is traditie.* Dit hoorde er allemaal bij, dit ging nog steeds over het systeem van de Perfect Ones. Dit was gewoon de volgende van alle geheimen die dit jaar in haar gezicht geslagen waren. Mel had niet genoeg lef om haar aan te kijken. Soldaten kwamen aangesneld en trokken Yulie ver bij Mel vandaan.

"Laat me los!"

"Breng haar weg," mompelde Mel.

"Houd op! Blijf van me af!"

Yulie schopte de soldaat die haar probeerde op te tillen. Zodra ze door de ene soldaat werd losgelaten, pakte een andere haar alweer vast. Zich losrukkend en vechtend werd ze naar een smalle, zwarte deur in de achterste hoek van het PALEIS gebracht. De soldaten openden de deur. Vanuit haar ooghoek zag Yulie dat Mel terug het PALEIS in liep. Hij gilte iets onverstaanbaars en huilde nog steeds. De Leiding en een aantal soldaten duwden hem de kamer uit. Yulie werd opgetild en naar de donkere gang achter de zwarte deur gedragen. Ze gilte. Ze schopte. Ze beet iets, maar doordat ze zo wild met haar hoofd bewoog kon ze niet precies zien wat ze deed. De stem van Heste schalde door de kamer.

“Jaag haar weg! Alle benodigde middelen zijn toegestaan, voer de missie uit! Nu!”

De soldaten duwden Yulie de gang in en sloten de deur. In het laatste moment voordat de deur sloot, flitste het silhouet van Mel langs de kier. Yulie hoorde niet meer wat hij brulde, doordat de gesloten deur al het geluid blokte. Het was pikzwart. Het was doodstil. En ze was alleen. Yulie beukte met haar vuisten op de deur, maar dat leidde tot niets. Minutenlang bleef ze besluiteloos staan. Opeens flikkerde er iets van licht onder haar. Yulie schrok en keek naar beneden. De tekens op haar hand gaven licht. *Haar tattoo gaf licht*. Yulie gilte en deinsde achteruit, maar het heeft natuurlijk geen zin om te vluchten voor je eigen lichaam. Het was ook geen flauw lichtje, nee, de tekens op haar hand lichtten allemaal als led-lampjes op en verspreidden een helder, blauw licht. Ten einde raad bescheen Yulie de gang waarin ze stond met haar handen. De muren van de gang waren gemaakt van donker beton en de gang strekte zich uit tot zover ze kon zien. Yulie hijgde. Ze begreep nog niet eens wat er nou eigenlijk gebeurd was, laat staan dat ze wist wat ze moest doen. ...*voor levenslang verbannen uit Laetus...* Was dat wat Rex bedoelde met zijn dreigementen over 30 september? Maar hoezo had haar verbanning iets te maken met Rex? Hoezo was ze überhaupt verbannen? Volgens Chora was het een traditie. Net zoals alle andere tradities rondom de Perfect One, zorgde ook deze ervoor dat Yulie doodsangsten uitstond. Yulie dacht dat Mel de tradities achter zich had gelaten, dat hij haar wilde helpen! Blijkbaar was dat allemaal een leugen. En ja, ze wilde weg uit Laetus. Maar veiligheid, en de zekerheid dat ze zou blijven leven, dat was ook belangrijk. En die zekerheden had ze nu niet.

Plotseling galmde er een schot door de gang. Yulie gilte en dook instinctief in elkaar. Nog voordat ze weer op kon staan, klonk een tweede schot.

“Ren.”

Een mechanische stem galmde in haar oor. Yulie haalde haar handen van haar oren, die ze daar automatisch geplaatst had toen ze de schoten had gehoord, en stond op.

“Ren,” zei de stem weer, maar deze keer was het veel zachter. Waar kwam het vandaan? Yulie tastte de muren af op zoek naar een speaker, maar vond niets. De stem zei nog een keer: “Ren.”

Nu klonk het gedempt. *Waar kwam dat geluid vandaan?* Yulie draaide met een trillende onderlip haar handen om.

"Ren," klonk het. Haar tattoo gaf niet alleen licht, hij maakte ook geluid.

Haar tattoo maakte geluid.

"Ren." Yulie gilte en beukte machteloos met haar handen tegen de muur.

Om de tien seconden vertelde haar tattoo haar dat ze moest rennen. Na een minuut of twee hoorde ze nog een schot.

"Ren."

Yulie begon te rennen, weg bij de zwarte deur. Ze bleef rennen, zelfs nadat ze nog meer schoten hoorde.

"Stop!" schreeuwde haar tattoo opeens. Yulie bleef stilstaan. Ze hief haar handen op en liet het led-licht over de muren schijnen. Waarom moest ze hier stoppen? Er was hier niets bijzonders. Opeens verlichtten haar handen een nis in de wand, waarin een stuk of vijf soldaten stonden met hun wapens recht op Yulie gericht. Yulie krijste en rende weg. Ze struikelde over haar jurk en viel hard met haar kin op de grond. Ze schreeuwde het uit en kroop een stukje op handen en voeten, maar toen hoorde ze voetstappen en schoten achter haar en ze sprong op. De soldaten bleven schieten en Yulie bleef rennen. Er was geen einde in zicht. Oh god, was ze wel de goede kant op gerend? Wat als ze recht op de zwarte deur af aan het rennen was? Er was geen tijd om over na te denken. Ze passeerde nog een nis met nog meer soldaten en huilde nu voluit terwijl ze bleef rennen. Ze was niet gemaakt voor dit soort actie. Zonder waarschuwing botste Yulie ineens tegen een trap op. Ze stooft naar boven en ramde een aantal keer met haar vuisten tegen het plafond.

"Auw!"

Terwijl Yulie haar pijnlijke handen tegen zich aan drukte, sprong er een luik boven haar hoofd open. Yulie klom de gang uit en stond opeens weer in het daglicht. Ze stond een paar honderd meter buiten de heggen van de tuinen van het Leidershof. Opgelucht begon ze richting de poorten te rennen, maar vanuit allerlei richtingen kwamen soldaten aangerend. Ze hielden hun wapens allemaal op Yulie gericht en vormden een halve cirkel. Ze bleven in een halve cirkel bewegen en kwamen nu in loopspas op Yulie af.

"Ren," meldde haar tattoo.

"Maak dat je weggomt!" schreeuwde een vrouw vanuit haar huis. Steeds meer mensen kwamen naar buiten en moedigden de soldaten aan om Yulie te 'pakken'.

"Ren," zeiden haar handen.

Yulie draaide zich om, tilde de rok van haar jurk op en rende weg. Nu pas merkte ze dat ze ergens in de gang haar hakken was kwijtgeraakt. Blootsvoets rende ze over de straten rondom het Leidershof. Ze sprintte door steegjes, woonwijken en winkelstraten. Overal riepen de mensen dat ze moest oprotten. De soldaten bleven constant achter haar aan rennen en joegen haar op met bevelen en dreigementen. Hier en daar werden wat schoten afgevuurd. Yulie rende en botste tegen steeds meer mensen op naarmate ze in drukker gebieden terechtkwam, dichterbij de flats. De mensen duwden haar weg. De soldaten joegen haar verder richting de bossen aan de rand van Laetus. Yulie was al haar gevoel van tijd kwijt, maar ze wist zeker dat ze snel in elkaar zou zakken. Ze had nog nooit zo veel en zo hard gerend, en haar benen leken wel bakstenen. Ze voelde haar voeten niet eens meer, zo koud en verwond waren ze. Toen Yulie voorbij de laatste flats was, strekte zich een weide vlakte voor haar uit, met daarachter de dichte bossen van Laetus. De soldaten openden nu allemaal het vuur. Yulie liet zich languit in het gras vallen om niet geraakt te worden.

"Ren!" schreeuwde haar tattoo.

Een aantal soldaten haalden haar in, trokken haar omhoog en bevelen haar om verder te rennen. Yulie was volledig in paniek en krijste vervormde zinnen en woorden. Haar benen zakten weer onder haar vandaan, maar een aantal soldaten dwongen haar op te staan en verder te rennen.

"Waar?" vroeg Yulie schor. "Waarheen?"

"Weg uit Laetus. De oceaan ligt aan de andere kant van deze bossen."

"De oceaan?"

"Ja. Je moet weg van dit eiland. Je bent verbannen."

"Hoe-"

"Rennen!"

De soldaat loste vlak naast Yulies oor een schot. Een luide piep eiste Yulies aandacht op en ze bedekte haar oren met haar handen. Ze wist niet waar de nieuwe energie vandaan kwam, maar ze stond op en begon weer te rennen. Ze hoorde niets anders dan de piep en ze bleef maar rennen. Ze was zich erg bewust van de soldaten achter haar, die haar inmiddels in een enorm grote halve cirkel achtervolgden. Yulie bereikte de rand van de bossen en probeerde door te rennen, maar ze struikelde over alle takken en bovendien deden haar voeten ongelooflijk veel pijn doordat Yulie ze openhaalde aan allerlei struiken en planten. De soldaten bleven precies aan de rand van het bos stilstaan, nog steeds met hun wapens op Yulie gericht.

“Ren,” hoorde ze vanuit de verte. “Ren. Ren. Ren. Ren.”

Yulie viel languit op de grond. Ze strekte haar hand uit naar een dikke boomstronk boven haar.

“Ren!”

Heel langzaam kon ze zichzelf omhoog hijsen.

“Ren. Ren. Ren.”

Er werden nog meer schoten afgevuurd. Yulie verbaasde zich enorm over het feit dat geen enkele kogel haar geraakt had. Ze draaide zich om. Iedere keer dat de soldaten schoten, richtten ze hun wapens naar de lucht. Heel langzaam kwam Yulie tot een conclusie.

“Jullie mogen niet op mij schieten,” zei ze zacht. De soldaten bleven roerloos staan.

“Jullie mogen mij helemaal niet raken!” riep ze triomfantelijk. Yulie strompelde naar de dichtstbijzijnde soldaat en probeerde langs hem heen te lopen, maar hij duwde haar hardhandig terug het bos in en richtte zijn geweer zo, dat de loop precies tussen Yulies ogen in stond. Alle soldaten zetten nu synchroon een stap het bos in. Het feit dat ze haar niet mochten raken, maakte hen niet minder afschrikwekkend. Yulie deinsde achteruit en rende weer een heel stuk verder het bos in, zonder te letten op haar pijnlijke voeten. Het licht in haar handen ging uit.

“Ren,” zei de mechanische stem nog eenmaal.

Yulie ploegde moeizaam door de bossen totdat ze de soldaten niet meer kon zien. Toen liet ze zich op de grond zakken en leunde tegen een boom, niet begrijpend wat er zojuist gebeurd was. Haar voeten deden onmogelijk veel pijn en Yulie raakte langzaam maar zeker in paniek. Hoe meer ze terugdacht aan haar vlucht, hoe meer emoties er loskwamen en hoe meer ze zich bewust was van haar eenzaamheid. Ze begon sneller te ademen en hield haar handen uit instinct voor haar gezicht. Haar vingers trilden. Haar snelle ademen veranderde in angstig hijgen en haar handpalmen werden langzaam klam van het zweet. Yulie voelde zich extreem oncomfortabel en probeerde op te staan, maar haar voeten waren te pijnlijk om op te staan en dus draaide ze maar zo’n beetje heen en weer op de bosgrond. Yulie werd misselijk. Haar jurk was nu vies en haar haren zaten onder de blaadjes en het zand van de bosgrond. Knipperend probeerde Yulie een steeds dichterbij wordende waas uit haar ogen te krijgen, maar het lukte niet. De wereld om haar heen begon te tollen. Yulie zweette nu overal en de misselijkheid werd erger. Paniekerig graaide Yulie om zich heen, op zoek

naar een houvast. Ze trok zichzelf omhoog aan een boomstronk, net op tijd om de inhoud van haar maag uit te kotsen. Ze had al veel vaker paniekaanvallen gehad, maar altijd was er iets of iemand geweest die het stopte. Deze keer niet. Huilend en krijsend kroop Yulie bij de stinkende kots vandaan.

“Help!” schreeuwde ze. Het haalde natuurlijk niets uit. In wanhopige pogingen om haarzelf weer op de been te krijgen, sloeg Yulie hard met haar vuisten tegen bomen, ze schopte wild om haar heen en bonkte uiteindelijk ook met haar hoofd tegen de stammen uit pure machteloosheid. Niets hielp. Na een aantal uur in complete paniek te hebben rondgerend, was haar lichaam te uitgeput om nog iets te doen. Yulie zakte door haar knieën en sloot haar ogen.

Helaas achtervolgden Yulies angsten haar ook in haar dromen. Een tijdlang lag ze rustig te slapen, maar daarna belandde ze in een nachtmerrie. Ze stond in het bos, met Mel tegenover haar. Opgelucht viel ze in zijn armen, maar hij duwde haar weg en verdween. Hij loste gewoon op in het niets. Een paar meter verderop verscheen hij weer. Yulie rende weer op hem af, maar weer verdween hij zodra Yulie hem aanraakte. Dit herhaalde zich een aantal keer en iedere keer werd het moeilijker om op te staan van de zompige bosbodem. Op een gegeven moment kwam hij helemaal niet meer terug en was Yulie weer alleen. Ze beleefde haar paniekaanval van vanmiddag opnieuw, maar dan versneld. Opeens schreeuwde de stem van Mel:

“Ga weg, Yulie! Je moet weg hier!”

Yulie kwam met een schok overeind, dacht terug aan haar droom en hilde dikke angsttranen. Ze had niet eens ruimte om na te denken over liefdesverdriet en Mel, ze was alleen maar heel bang voor hem. Hij had haar het ergste aangedaan wat hij haar aan kon doen. Ze had hem verteld wat haar diepste angst was en hij had dat nu tegen haar gebruikt. Hij had haar de bossen in gejaagd, hij had ervoor gezorgd dat ze alleen was. Hij had haar regelrecht de waanzin in gestuurd, hij wist hoe panisch Yulie kon worden. Wat Yulie zelf nooit had geweten, is dat het zo erg kon zijn. Ze was nog nooit zo erg in paniek geweest.

Voorzichtig boog ze zich voorover om haar voeten te inspecteren, die er verschrikkelijk uitzagen. Er zaten verschillende schaafwonden en sneeën op, het bloed was gestold en ontsierde haar voetzolen. Ook was er een

heleboel vuil te zien, zoals restjes modder en takjes. Yulie trok met spijt een aantal stroken stof van haar jurk en wikkelde die om haar voeten, zodat ze niet direct op de wonden hoefde te staan. Het bleef niet echt goed zitten, maar ze moest het er maar mee doen. Voorzichtig stond ze op. Ze zette een stap en zakte weer in elkaar. Haar voeten deden te veel pijn om te kunnen lopen. Wanhopig trok ze zich op aan een laaghangende tak, en ze kwam langzaam vooruit door op handen en voeten te kruipen. Na een tijdje kwam ze een brede boomstronk tegen met een heleboel zacht mos erop. Omdat de wonden op haar voeten steeds weer opengingen als ze in aanraking kwamen met struiken en takken waar Yulie overheen kroop, besloot ze dat het misschien handig was als ze een soort extra beschermlaag had, zoals de zool van een schoen. Bij allebei haar voeten propte ze wat mos tussen haar voetzool en het primitieve verbandje. Dit hielp gelukkig wel wat. De honger en dorst was ondertussen steeds duidelijker aanwezig en Yulie ging op zoek naar... Naar wat? Ze had geen flauw idee hoe ze aan voedsel moest komen. Natuurlijk had ze wel wat boeken gelezen over overlevingstechnieken en dergelijke voordat ze op reis ging, maar in de praktijk kon ze er niets van. Hier en daar zag ze wel wat klein wild rondlopen, maar ze had ten eerste geen wapens om de diertjes te doden en ten tweede wist ze niet hoe ze zo'n beest moest klaarmaken. Ze was dus aangewezen op besjes en misschien noten, maar die zag ze nergens, en de enkelen die ze wel zag, vertrouwde ze niet. Ze wilde niet het risico lopen dat de besjes giftig waren. Na een tijdje kwam ze gelukkig wel een klein meertje tegen. Het water zag er niet echt schoon uit, maar dat was natuurlijk te verwachten, daar midden in het bos. Ze haalde de stroken stof om haar voeten weg zodat ze de wonden kon schoonspoelen. Een paar restjes mos bleven kleven en veel van de wondjes waren nog niet goed dichtgegroeid, maar voor de rest zagen haar voeten er al een stuk beter uit. Yulie dompelde de stroken stof ook even onder, zodat ze weer 'schoon' waren, en daarna verbond ze haar voeten weer. Yulie was bang dat het mos misschien in de wondjes zou blijven plakken, dus in plaats van mos schoof ze nu een aantal gladde blaadjes tussen het verband en haar voet. Rondom water zou ook vast wel iets te eten zijn, redeneerde Yulie, dus ze bleef rustig tegen een boom zitten en dacht na over wat ze het beste kon doen. Als ze nu verder liep, was er een aanzienlijke kans dat ze het meertje niet meer terug zou kunnen vinden. En dan had ze geen water meer. Aan de andere kant had ze ook erg veel honger en als hier niets te eten was, moest ze binnenkort toch echt